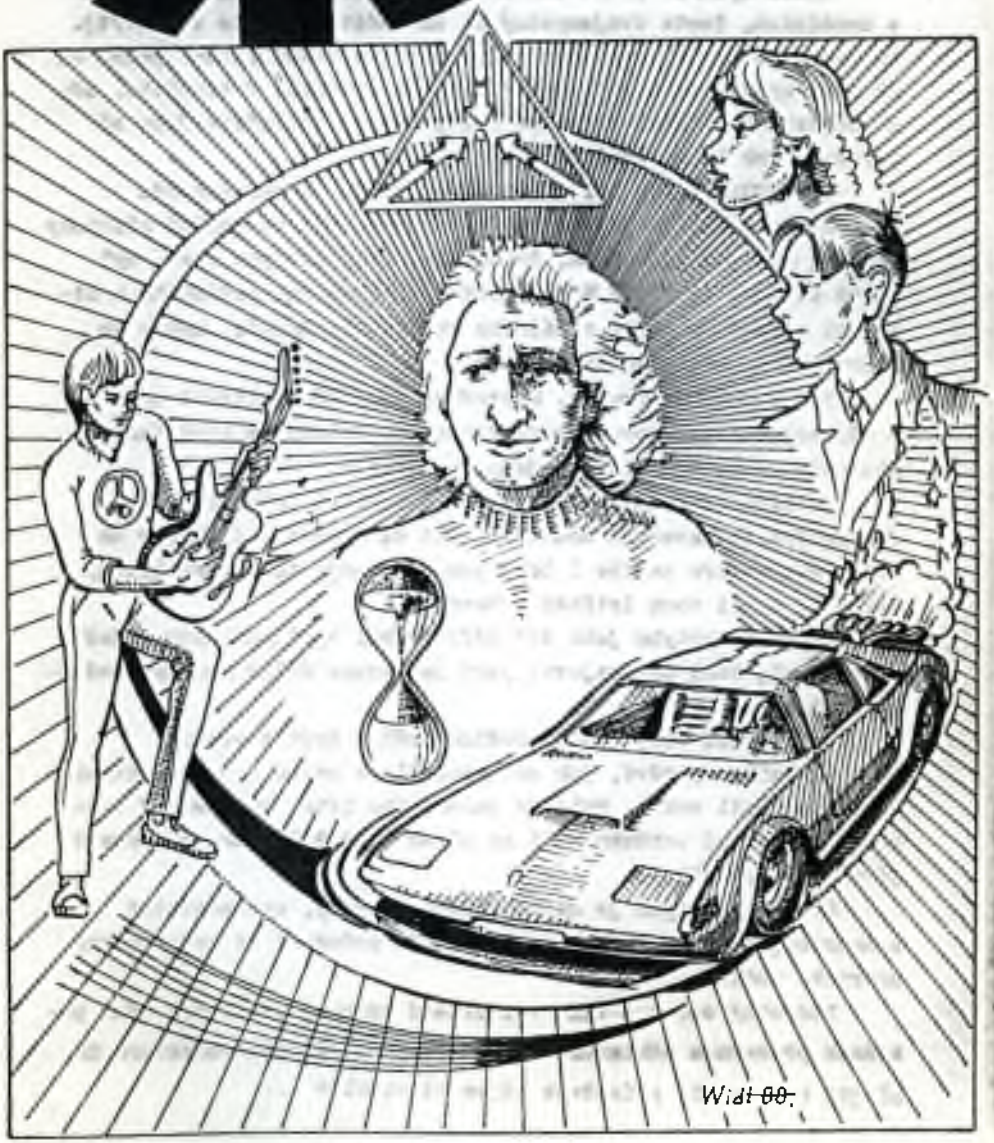
SR

145

NÁVRAT DO BUDOUCNOSTI - NIKOLIV OBSAH

Alex HLINKA

Pozn. : následující příspěvek od našeho odběratele Alexe jen potvrzuje, jak důležité je pozorně sledovat vždy film od začátku do konce; a jak je to podstatné právě u filmu "Zpátky do budoucnosti"

Chtěl bych se pouze zmínit o pokud možno všech náznacích a narážkách, často dvojsmyslných, na začátku tohoto filmu./tj. do časového skoku/. Málokdo si je při sledování filmu /pokud na ně není upozorněn a připraven/ všechny uvědomí. V okamžiku, kdy se odehrávají, totiž vypadají bezvýznamně - důležité jsou až později. Tak tedy chronologicky :

1/ Marty McFly bezvadně ovládá jízdu na skateboardu

2/ Ve škole je jedním učitelem napomínán za pozdní příchody. Pedagog mu mimo jiné říká, že George, tedy Martyho otec, byl úplně stejný, že žádný McFly neudělal nikdy nic pořádného v historii města, že nikdy z žádného McFlye nic nebude. Marty mu odpoví : "Historie se změní ..."

3/ Je volební kampaň. Všetečkem projíždí agitační auto s nápisem "Volte znovu Goldie Wilsona". Wilson je černošský starosta města, na autě je jeho fotografie.

4/ Akce Zachraňte hodiny. Marty dostává letáček, kde je fotografie zastavených hodin na věži na náměstí. Jennifer na tento kus papíru napíše I love you a připojí telefonní číslo. Marty si kvůli tomu letáček schová.

5/ Otci Martyho jeho šéf Biff rozbil vypůjčené auto a ještě mu vynadal, čímž dal najevo, jaký je George McFly nemožný podrobený chudák.

6/ Strýček Joey posílá rodině McFlyů dort z vězení

7/ Matka vypráví, jak se seznámila s otcem : její tatínek George porazil autem. Bylo jí poraženého líto, byl takový bezmocný ... první schůzku měli na plese potápěčů, tak na parketě jí poprvé políbil ...

8/ Otec Martyho je mírně řečeno neamělý, nesamostatný a neprůbojný, celá rodina je pak spíše průměrná až podprůměrná americká rodinka.

Podrobný obsah a také vysvětlení významu uvedených osmi poznámek přenechám některému mnohem renomovanějšímu redaktoru SR, ať již bude o můj příspěvek zájem či nikoliv ...

ZPĚTKY DO BUDOUCNOSTI

Originální název : Back to the Future
Země vzniku : USA, 1985
Kamera : Dean Cundey
Scénář : Robert Zemeckis, Bob Gale
Hudba : Alan Silvestri, titulní píseň
"Power of Love" zpívá Huey Lewis
Speciální efekty : Industrial Magic Light Comp.
Režie : Robert Zemeckis
Hrají : Michael J. Fox, Lea Thompsonové, Christopher Lloyd,
Crispin Glover, Thomas F. Wilson aj.

Šuplíček s filmy, které zpracovávají téma cest časem, by bylo zřejmě při podrobném studiu světové kinematografie nutné postupně zvětšovat na pořádnou zásuvku. Proto příjemně překvapí každý nový chrononautický film, jenž zobrazuje otázku cestování v čase nově, originálně a vtipně. Film Roberta Zemeckise "Zpátky do budoucnosti" jde dokonce i déle, a to ve smyslu domýšlení důsledků zásahů v minulosti, důsledků nejen pro budoucnost ale i pro samotného cestovatele čtvrtým rozměrem během jeho putování. Nejvíce mě potěšil nápad o možnosti zpětné kontroly, kterou pro Martyho představuje fotografie, na níž spolu se svými dvěma staršími sourozenci pózuje v zahradě. Signálem toho, že se v minulosti neodehrává všechno tak, jak by mělo, je proces postupného mizení vyfotografovaných osob, které by se totiž v budoucnosti vůbec nenarodily. A na fotce po nich nezůstává bílé místo, nýbrž přirozené zahradní pozadí. Jako kdyby fotograf snímal jen tak kus zeleně ...

Výtvor Roberta Zemeckise na mě zapůsobil neuvěřitelně propracovaným dojmem. Mnoho vtipných narážek na svázání minulosti s přítomností /např. : "Kdo je tedy v roce prezidentem USA ?" "Ronald Reagan." "Ten herec ?!?!"/, sebekratší dialog, sebemenší zmínka v jednom čase /1985/ našla návaznost ve druhém /1955/. Z čehož plyne jedno : film můžete brzy po sobě vidět dvakrát i třikrát a vždy v něm najdete nový moment, kterého jste si při předchozím promítání nevšimli. Já jsem se dokonce při 3. repríze těšil jako malý kluk na některé vrcholné scény. A plyne z toho i druhé : kdo se nechá uspat ZDÁNLIVĚ nezajímavým desetiminutovým úvodem, kde se ZDÁNLIVĚ nic neděje, přijde o nutné souvislosti pro další děj ... najednou mě napadá plynoucí třetí : uniknou mu souvislosti a musí jít do kina znovu; znovu zaplatit ... a zvyšovat zisky. Jsem ovšem nenapravitelný optimista, a tak doufám, že takovýto

efekt měli autoři při natáčení na zřeteli maximálně z 5% ... pokud tomu tak není, nevyvádějte mne z omylu, protože bych ztratil veškeré iluze, kterých stejně již moc není ... !

25.10.1985, chvíli před osmou hodinou ranní.

Marty McFly je studentem jediné vysoké školy městečka Hill Valley, směr hudba, konkrétně hra na elektrofonickou kytaru. Dnes ráno si chce před odchodem do školy vyzkoušet novinku ve vynálezecké dílně svého přítele Doktůrka - podivuhodně silný zesilovač. Proto ho kolečka skateboardu, neodmyslitelného dopravního prostředku mladého muže ve městě bez hromadné dopravy, nesou za Doktůrkem.

V dílně dr. Emmetta Browna je ručno, i když je její majitel na hony vzdálen. Tiká zde množství hodin, funguje automaticky otvírač psích konzerv /nyní zaseknutý ve funkci, což znamená, že se miska s nápisem "Einstein" plní jednou masovou kupkou za druhou/, zapíná se samočinně televize :

"... teplá zvlněná fronta. Vracíme se ještě ke krádeži plutonia. Byly potvrzeny zprávy, že plutonium bylo ukradeno neznámými teroristy. O dalším osudu nebezpečné látky však není nic známo. Z dalšího programu ..."

Otevřou se dveře. Dovnitř vjede nohou postrkovaný skateboard a zamíří si to pod stůl. Tam se zastaví o bednu, označenou žlutými nálepkami : Pozor ! Radioaktivní materiál ! O bednu, naplněnou plutoniem. Majitel nohy, která skateboard pod stůl vyslala, se pramálo zajímá o něco jiného než zesilovač. Jeho ruce vytočí všechny možné potenciometry na maximum, pak přehodí přes krk popruh kytary, pravá zastrčí konektor kabelu do kytary a uchopí třpytivé trsátko, levá se přitiskne na struny v předepsaném akordu.

Akord je zahrán.

Reproduktor, v průměru asi tak dvoumetrový, zazní nejen ohlušujícím, ale i vše lehčí jak 70 kg směrem od sebe přemístujícím tonem. Marty je odhozen na protější stěnu, když se vyhrabe z hromady papírů, nevěřícně zírá na proraženou membránu reproduktoru.

Zazvoní telefon.

"To jsi ty, Marty ? Fajn. Prosím tě, moc bych potřeboval tvou pomoc ... dneska večer ... v jednu hodinu patnáct ...no... je to důležité ... díky ... jo, a dej si pozor, ten zesilovač je dost silný ... ! Co ? Je přesně 8:28 ! Prosím ? Že všechny hodiny u mě právě bijí osm ? To je skvělé ! Podařilo se mi to ... !

Marty víc neslyší. Už měl dávno být ve škole. Nechal se zmást Doktůrkovými hodinami ... Popadne zpod stolu prkénko na kolečkách /ani nyní si podivné bedny nevšimne/ a s pomocí sut, za které se zavěsí, chce se co nejdříve dostat do školy ...

Ze schodů před budovou školy právě schází dívka Martyho snů a srdce - Jennifer.

"Ahoj Marty ! Nechoď tudy. Číhá tam Plešoun. A zřejmě na tebe."

Oba se dostanou do školy zadem. Ale veškeré úsilí vyhnout se puntičkářskému, pedantskému a staromládeneckému Plešounovi je marné.

"Á ... pan McFly. Zase pozdě. Z vás nic nebude. Odkud že to jdete ? Neříkal jste tady slečně Jennifer, že zase od dr. Browna ?!

Nenecháte si říct, že ne ?! Z vás nikdy nic nebude ... jako z vašeho otce. Jste úplná nula - jako byl on ve vašich letech. A proto dnes odpoledne na zkoušce stejně neuspějete ... !"

Po obědě tentýž den.

Tělocvična se dost často mění na koncertní sál. Na pódium vystupují mladí začínající hudebníci různých žánrů a rytmů, aby obhájili své zaměření. Dnes je mj. řada i na Martym. Před pódiem na čtyřech židlích sedí čtyři porotci, jimž se Marty s kytarou v rukách krátce ukloní. Potom udeří do strun ...

Přihlížející Jennifer se usmívá a vlní, vnímá prudký rytmus hlučné rockové hudby. Porotcům se nehne ve tváři ani kousíček svalu. Nijaký výraz má daleko do spokojeného. Předseda vetane a užije amplionu vyzývá Martyho, aby produkci předčasně ukončil, že to nemá smysl.

Udivený nevinný pohled vyjadřuje zmatek a zklamání mladého muže nad nepochopením dospělých ...

Krátce nato.

Odchod z vyučování s Jennifer po boku dává Martymu zapomenout na Plešouna i na prožité příkoří při rockové předváděčce. Je hezky, svítí sluníčko, na náměstí v Hill Valley voní květiny vstříc mládí a lásce ...

Okolo náměstí jezdí dodávka, zařízená coby reklamní volební vůz současného starosty. Volte znovu Goldie Wilsona ! hlásají plakáty na dodávce i hesla z reproduktoru na střeše. Na získávané voliče se z velké fotografie usmívá tvář černošského politika ...

Bystré oči Martyho zaregistrují novotou svítící nádherný černý pick-up, právě přivážený nějakému šťastnému majiteli. S tím by se jezdilo, to by byla nádhera ... ne, to musí být nádhera ...:

"... takové auto si, Jennifer, jednou koupím ..."

Už dlouho plánuje Marty výlet s Jennifer za město k jezeru. Dnes konečně dochází ke konkrétní dohodě. Již zítra. Zatím si sice Marty musí půjčit vůz otce, ale i tak to bude krásné ...

Marty se k Jennifer nakloní, aby dohodu zapil polibkem.

Kde se vezme, tu se vezme v jejich těsné blízkosti starší žena se štosem plakátků formátu A4 a s poloprázdnou výběrčí kasičkou :

"Zachraňte hodiny," křičí a mává s řinčící plechovkou Martymu před očima. "Podpořte naši organizaci, bojující za záchranu našich hodin, přispějte na jejich opravu!"

Nadšená obránkyně hodin na věži na náměstí, které už třicet let ukazují čas 10:04, vůbec neuvažuje o tom, že by agitovaní spoluobčané nechtěli přispět. Strčí proto Martymu do ruky jeden letáček a spěchá zachraňovat jinam. Marty samozřejmě nevěnuje papíru v ruce nejmenší pozornost a snaží se dokončit, v čem mu rozjetá paní zabránila.

Tentokrát přeruší šťastné chvíle klakson automobilu. "Jennifer!" volá její otec, "domů !" dodává autoritativně. Jennifer se omluvně, ale s velkou dávkou příslibu, na Martyho usměje "Musím na doučování. Dám ti číslo, zavolej." a po několika tazích propiskou po zadní

straně "hodinového" letáčku se podrobí rodičovskému diktátu.

Chlapcovu lítost nad promarněnou šancí zahojí pohled na rychle napsaný vzkaz.

"Miluju tě. 555-4823," oznámila mu Jennifer. Marty plakát složí a zasune do náprsní kapsy bundy bez rukávů, bez níž neučiní v souladu se současným módním trendem ani krok.

Vyrazí domů.

K večeru.

Přestože není třináctého, smůla se přilepila Martymu na paty. Sotva totiž seskočí před domem ze skateboardu, uvidí, jak vozidlo havarijní služby přiváží otcův nabourený automobil. Obraz idyly u jezera se rozplývá do těch nejrozmazanějších kontur ...

S němým úžasem sleduje Marty v hale domku dialog, odehrávající se mezi otcem a panem Biffem :

"Naboural jsi mi auto ... kdo to zaplatí ?"

"No, Georgi, vždyť je to přece tvoje auto ! Proč jsi mě neupozornil, že má vadné brzdy. A zaplatí to tvá pojišťovna. Horší je, kdo mi uhradí mé sako ... podívej se, jak jsem si ho zničil ! V tvém rozbitém autě !!"

Biff se v domku rodiny George McFlyů chová jako doma. Vezme si z ledničky pivo, ohrne nos nad jeho značkou, přesto ho otevře a s úsměvem gentlemana, který nepodá žalobu na svého přítele, že mu půjčil rozbité auto, odchází.

George McFly, Martyho otec, se tváří potěšeně. Nepřetvařuje se, on je takový :

"Víš, Marty, nemohu ho vyhodit ze dveří. Vždyť on je to můj šéf !"

Přestože ví, že to není nic platné, povzdechne si Marty :

" ... ale já chtěl jet s Jennifer k jezeru ..."

Vůbec se zdá, že Marty je bílou ovcí rodiny. Otec slaboch a podivín, starší sestra nepořádná funtа a budoucí stará panna, nejstarší ze sourozenců, Martyho bratr, nijak se nepro jevující neambiciózní mladý muž - a korunu všemu dává matka.

Ten den u večeře.

"Marty, už tě volala zase ta Jennifer. Já to opravdu nemohu pochopit ! Co je to za děvče, že tě pořád uhání. To za mých mladých let si to žádná nedovolila. Neměl by ses s ní stýkat. Vždyť ona nemá určitě žádné zábrany ..."

"Mami, jak ty ses mohla někdy vůbec seznámit," skočí jí do řeči Martyho sestra, výjimečně docela inteligentní poznámkou. Otec George si ruchu kolem stolu nevšímá; baví se stupidním televizním programem - a reaguje jako puberťák.

"Ale, to je dlouhá historie - i když vlastně hrozně jednoduchá. Můj tatínek - váš dědeček - porazil jednou v listopadu roku 1955 vašeho tatínka autem. Nic vážného se mu nestalo, přesto jsme ho celý večer ošetřovali. No, a za týden mě na bále potápěčů poprvé políbil. Potom šlo všechno ráz na ráz ..."

26.10.1985, pár minut před 1. hodinou po půlnoci.

Zvoní telefon.

Marty opět usnul oblečený v posteli. Nevydržel čekání na okamžik, kdy vyrazí za Doktůrkem.

"Halo, Marty, neusnul jsi ? Prosím tě, než půjdeš za mnou na parkoviště před motelem, zaskoč ke mně a dones videokameru. Zapomněl jsem na ni a budu ji potřebovat."

01:15.

Parkoviště před motelem je ohromné a skoro prázdné. Pouliční osvětlení poskytuje dostatečnou viditelnost. Marty se skateboardem v jedné a s kamerou ve druhé ruce vchází na asfaltovou plochu.

Nikde ani živáčka.

Parkoviště je skoro prázdné.

Skoro.

Vzdor jakýmkoliv pravidlům a čarám pro parkování na tomto prostranství stojí neuspořádaně a spíše u kraje než vprostřed bílý kamion. Světla zhasnutá, motor nenastartovaný. Jméno na skříni automobilu : E. Brown. Marty se rozhlédne po ploše, zda v prvním okamžiku Doktůrka nepřehlédl.

Ne, Doktůrka ne. Jeho psa Einsteina ano.

Kamion zasyčí. Přesněji řečeno, zasyčí pneumechanismus sklápění zadního čela skříně. Vyvalí se oblaka páry, čelo se pomalu sklopí až na zem a vytvoří vše napovídající pozvolný sjezd.

Najednou se uvnitř kamionu rozsvítí výkonné světlomety a z útrob nákladáku vyjede krásný černý sporťák. Po několika metrech setrvačné jízdy zastaví. Odklopí se dveře nad místem řidiče a vystoupí Doktůrek.

Pohled pro bohy ! Vysoká klátivá postava muže, který dbá jen o vědu. Rozevláté šedivé vlasy dokreslují pohublý obličej, ale nenapovídají nic o věku nositele. Něco mezi čtyřicítkou a smrtí. Nejživější na vysokém vědci jsou oči. A v ničem si s nimi nezadají ani nohy a ruce ...

"Ahoj, Marty. Výborně, díky, žes přišel ! Budeš mě filmovat. Když se vše podaří, budeme mít zachycený historický okamžik ..."

Doktůrek se v celé své výši, oděn do jakéhosi ochranného bílého obleku, vztyčí před autem a opře se loktem o střechu. Marty zaostří a spustí záznam.

"Jmenuji se dr. Emmett Brown. Je sobota 26.10.1985, 80 minut po půlnoci. Za chvíli se uskuteční historický pokus v dějinách vědy."

Blíže se k případným budoucím divákům /a tím ani skrz hledáček přihlížejícímu Martymu/ nesnaží slovy Doktůrek nic určitějšího vysvětlovat. Jedná.

Zavelí svému psu Einsteinovi, aby skočil do auta na řidičovo místo. Na krk mu pověsí digitální hodinky, stejné svírá v pravé ruce. Ukáže Martymu do objektivu, že oboje jdou stejně : právě na nich přeskočí čas z 1:20 na 1:21. Spokojen s demonstrací shody palubního a velitelského času zaklapne dveře. Einstein se skoro jako by nechápavě dívá skrz okno na svého pána. Ten se již ale věnuje plně dálkovému ovládání sporťáku. Velikostí připomíná autorádio,

složitostí však součásti výstroje a výzbroje kosmonautů z vědeckofantastických filmů. Doktůrek vysune anténu a vyklopí v levém horním rohu světelný display.

Marty všechno a bez doplňujících poznámek snímá.

Doktůrek s pomocí přístroje vlastní výroby bez problémů ovládá černé elegantní auto. Obratným couváním ho otočí do protisměru a pošle na opačnou stranu parkoviště. Se skřípěním brzd smykem zastaví předkem vozu proti sobě.

Motor auta tiše přede. Einstein sedí klidně uvnitř.

Asi půl kilometru před autem stojí vedle sebe Doktůrek a Marty. Marty se neodvažuje odtrhnout oko od gumovým násadcem krytého okuláru, aby nepokazil doposud dobře probíhající natáčení. Dr. Emmett Brown zručně manipuluje s rychlostní pákou, plynem a brzdami.

Přední kola automobilu jsou blokována. Zadní se kvílivě za doprovodu dýmu spálené gumy protáčejí po asfaltu, rychlost na displayi dálkového ovládání rychle roste. Asi při hodnotě 65 mil za hodinu pobídl Doktůrek brzdy. Auto opustí své dočasné stanoviště prudce a výbušně. Musí, protože jeho rychlost má na těch pěti stech metrech, které ho dělí od ovladatele a kamaramana, vzrůst až na 88 mil v hodině.

S rozsvícenými světly se řítí přímo na dvojici, rozestavěnou přesně na trajektoriích kol na pravé i levé straně.

Vzdálenost se zmenšuje, rychlost roste. Zdá se, že autná musí dojít ke kolizi. A to se nelíbí Martymu. Přestane snímat a chce uskočit. Doktůrek ho rukou zachytí a dotykem dodá mládenci odvahu zůstat.

Rychlost 88 dosáhne masa plechu a kovu těsně před rozkročenými odvážlivci. Zajiskří se nad obzorem její střechy, vzduchem proletí záblesk jako důsledek proražení časové bariéry ... a auto zmizí. Zůstanou jen plamínky ohnivé stopy po pneumatikách, procházející Doktůrkovi a Martymu mezi nohama, plamínky asi po dvacetí metrech hasnoucí.

Marty nevěří, že přežil. Doktůrek vzrušeně přechází po asfaltu, jako kdyby byl tygr s měl kolem sebe mřížoví klece, a neustále sleduje hodinky na krku.

Před chvílí Martyho vyzval, aby zůstal, nyní ho odstrkuje. Uplynula totiž právě jedna minuta od zmizení auta s Einsteinem a to znamená, že se musí každou setinu sekundy objevit zpátky na parkovišti. A přesně na místě, kde právě oba stojí !

Jen tak tak uskočí.

Auto ujede brzdíc nutnou vzdálenost a smykem zastaví. Doktůrek nedočkavě přiskočí ke dveřím a chystá se je otevřít. Karoserie vozidla je pokrytá silnou vrstvou ledu; a vůbec celé auto působí dojmem, že prošlo peklem i mrazem. Einstein uvnitř je ale v pořádku. Doktůrek ihned uchopí hodinky, jež mu zavěsil před chvílí na chlupatý krk. Čas znovu mění svou hodnotu o minutu. Na obou displayích /obou, protože Doktůrek opět ukazuje Martymu do kámery dvoje hodinky najednou/ současně. Jenže na těch, co byly s Einsteinem vevnitř zmizelého auta, je nyní 1:22, na Doktůrkových, tedy na těch, co normálně pobývaly na parkovišti, už 1:23.

Plameny ve vědcových očích zahoří desetkrát jasnějším světlem. "Marty, povedlo se to ! Einstein se vrátil z budoucnosti. Rozumíš ? Byl celou jednu minutu v budoucnosti. Einstein je prvním cestovatelem časem !"

Marty nestěčí nevěřit, protože stále natáčí. Malou přestávku udělá jen tehdy, kdy ho Doktůrek vybídne obléci si také ochranný

oblek, neboť se bude nabíjet palivová nádrž.

Nyní to na parkovišti vypadá jako v blízkosti jaderného reaktoru. Dvě postavy ve žlutých ochranných oděvech a s přilbami na hlavách, červenými nálepkami, označujícími pracovníky se zářením, na zádech - Doktůrek s pinzetou v ruce, Marty s kamerou.

Vynálezce otevře kryt palivové nádrže a přiloží na její ústí kontejnerek s plutoniem. Otočí uzávěr a ampule s radioaktivní látkou vystřelí do nádrže. Načepováno !

"Je to úplně triviální. Auto jezdí na plutonium," oznamuje Doktůrek Martymu, jako kdyby se ho ten zeptal, kolik je hodin. "Pojď, ukážu ti, jak to funguje," táhne ho potom do automobilu.

Vozidlo má volant, řadící páku, tachometr, ale další ovládací prvky jsou zcela jiné, než na jaké jsme zvyklí. Za sedadlem řidiče je světélkující schéma trojklanného tvaru, evidentně znázorňující princip funkce stroju času. Největší část přístrojové desky zaujímají tři digitální displaye.

"Ten horní pomáhá navolit čas, do kterého chceš cestovat," říká Doktůrek a volí několik náhodných dat /spíše asi "náhodných" - vznik USA, ukřižování Krista/. "Druhé dva slouží ke kontrole palubního a skutečného času. Časová bariéra se prolomí až při rychlosti 88 mil za hodinu ..."

Doktůrkova akce stíhá akci. Sotva několikamálo větami objasnil Martymu princip cestování časem, už zase stojí jednou rukou nedbale opřen o otevřené dveře a chystá se pronést poslední slova na rozloučenou. Vždyť cestovat časem teď bude on. Už už nastupuje, když si uvědomí, že zapomněl naložit to nejdůležitější : bednu s plutoniem.

Natáhne se pro ni do kamiónu.

Najednou se zarazí.

Po cestě na parkoviště přijíždí volkswagen-dodávka.

"Našli mě ! To jsou oni ! Marty, schovej se !"

Marty to stihne. Ale Doktůrek ne. Dodávka zastaví pět metrů před ním. Odsune se střecha a vyleze terorista se samopalem. Chvíle mlčení, potom se Doktůrek skácí pod dlouhou dávkou smrtelných ran. Terorista nyní zaregistruje i Martyho, který ač zdrcen a vystrašen k smrti, stále z úkrytu natáčí... Dodávka, řízena druhým teroristou, předjede před další oběť. Marty zkoprněle stojí před vrahem, v jedné ruce stále videokameru, ve druhé přilbu ochranného obleku. Střelec natáhne závěr. Mačká spoušť. Zbraň se zasekne.

To neopak probudí Martyho. Zabíhá za kamión. Jeho korbu proděraví několik kulek, vyslaných z náhradního samopalu. Jedinou šancí, jak uniknout, jeví se jízda v černém sportáku. Marty do něj nasedne, když předtím vzadu přistály přilba obleku a videokamera, zaklapne dveře a prudce vyrazí. Stejně prudce musí vyrazit i řidič dodávky, což znemožní jeho druhovi přesně zamířit. Pak se zase přejížděním ze strany na stranu silnice a náhlými změnami celkového směru jízdy snaží překazit účinnou střelbu Marty. Terorista vidí, že černé vozidlo je rychlejší a mrštnější, vytáhne proto účinnější zbraň - panzerfaust. Děs v očích Martyho z chladnokrevnosti zabijáka donutí mladíka zapnout forsáž. Sporták vyrazí vpřed, přičemž ručička tachometru začne olizovat červeně vyznačenou oblast "lámání časové bariéry".

Opět něco blesků, jisker a plamenů po stopách pneumatik. Střelec nestačí vystřelit, řidič změnit směr. Dodávka bourá. Teroristé doterorizovali ...

Vládu nad vozidlem ztratí i Marty. Asfalt náhle vystřídal travnatý rozbahněný povrch, kde se vezme, tu se vezme strašák do zelí, auto se zastaví až ve dřevěné stodole, jejíž přední stěnu prorazilo s hlasitým doprovodem.

V poblíž stojící farmě se rozsvítí světla. Po chvíli se do tmy noci vpotácí čtyři postavy v pyžamu : farmář s manželkou a dvěma dětmi. Mladší je kluk a svírá v ruce science-fiction magazín, do něhož byl začten.

Opatrně otevře otec rodiny dveře stodoly, do škvíry se vecpou její zbývající příslušníci. Vyjeveně hledí na výjev uprostřed zvířeného prachu a sena. Mohutnými světlomety na pě vrhé paprsky zkázy černé monstrum. Ze svých útrob právě vypouští žlutou příšeru s ohromnou skleněnou hlavou. Klučík ukáže třesoucím se prstem na obálku magazínu - přepadli nás mimozemšťani !

Otec běží pro pušku. Když Marty nic netuše otevře dveře, aby se majitelům farmy omluvil, už na něj podruhé v krátkém sledu začnou střílet. Stejně jako v prvním případě spasí se Marty rychlým odjezdem v černém autě.

Světá.

Na rovné silnici uprostřed polí Marty zastaví. Zaujala ho začínající stavba čehosi /bohužel, nepochopil jsem přesně čeho - pozn. autora/, co zná z budoucnosti už dostavěné a používané. A navíc : auto nechce jet dál. Marty ho proto odtlačí do křoví, sundá si konečně ochrannou kombinézu, s níž stačil pěkně vystrašit kromě farmářovy rodiny i starší manželský pár v ještě starším automobilu, a vydá se pěšky do - Hill Valley.

Ovšem případá si tu jako cizinec. Je tu sice park na náměstí, věž s hodinami, benzínová pumpa i jiné známé budovy. Ale.... ale lidé jsou nějak divně oblečení, kolem projíždí starostův volební vůz s ohromnou fotografií bělocha, kterého Marty v životě neviděl, a ... a na věži právě odbíjí osmá hodina třicátá minuta.

Jak to, že hodiny fungují ?

Kolemjdoucí muž zahazuje do koše noviny. Marty je vyndá a horečně hledá titulní stránu.

Datum na ní mu vyrazí dech.

5.11.1955, 08:31.

Oprávněně si Marty v této době případá cizí; on tu skutečně cizincem je. Vetřel se do cizího času, do doby, v níž jeho rodiče ještě ani nebyli svoji, natož aby byl on na světě. Musí co nejdříve najít Doktůrka, všechno se mu pokusit vysvětlit /dozajiste to bude neuvěřitelně těžké a složité/ a donutit ho /popřípadě uprosit/, aby jednak pochopil celou situaci a jednak aby pomohl nešťastnému nedobrovolnému cestovateli časem - zpátky do budoucnosti ...

Je to ode mne možná nehezké /a já si myslím, že navíc i zbabělé/, ale v tomto okamžiku děje přestanu s vyprávěním. Učinil jsem podobně i v případech českých situačních komedií "Což takhle dát si špekáčky ?" a "Zítra vstanu a opařím se čajem", kdy bylo rozumnější po podrobném úvodu jen naznačit vývoj dalších událostí a doporučit čtenářům, aby se pokusili film raději shlédnout. S méně dostupným filmem "Zpátky do budoucnosti" to budete mít sice trochu horší /do našich kin zcela určitě nepřijde, neboť autoři námětu a scénáře napsali teroristům do rodného listu libanonské státní příslušenství - ř to ve shodě s módní vlnou středovýchodního a arabského tématu v americkém filmu/, nicméně nedá se nic dělat. Tak jako jsem zhruba před dvěma lety zkonstatoval při psaní článku o filmu "2001 - Vesmírná odysea", že ".:. to se nedá vyprávět, to se musí vidět", opakuji to i v případě snímku "Zpátky do budoucnosti".

TO SE PROSTĚ MUSÍ VIDĚT !

Marty si totiž situaci v roce 1955 značně zkomplikuje, neboť zabrání, aby nebyl jeho otec George McFly poražen MArtyho budoucím dědečkem. To by všechno snad tak moc nevadilo, kdyby ... kdyby otec Loraine, budoucí paní McFlyové, neporazil Martyho. A Loraine se pochopitelně zamiluje do Martyho. Jak by ne, když George McFly je Biffem neustále šikanovaný zbabělec, ňouma, tulpas a zamindrákovaný autor slabých sci-fi povídek.

Čímž další mladíka z roku 1985 musí nabrat dva směry :

1 - vymyslet s Doktůrkem, jak se dostat o třicet let dopředu; nakonec se jim to podaří a využitím blesku, který poničil věžní hodiny. Marty z letáku, který má v náprsní kapse, zná přesný čas i datum, kdy blesk uhodí /přesně v době konání pleesu potápěčů, týden po jeho přistání v minulosti/. Doktůrek svou vynalézavostí přijde na to, jak nahradit v padesátých letech nedostupné plutonium energií blesku, která čítá nejméně tolik, kolik potřebují /řádově GW/;

2 - zařídit, aby si Loraine oblíbevala Martyho a svou náklonnost, lásku a něhu přenesla na George McFlye.

Že všechno dobře dopadne, je nabíledni. Ponechme však roušku tajemství na důsledcích /těch konkrétních a viditelných i těch

jen naznačených, jako jsou např. okolnosti kolem jednoho hitu Chucka Berryho/, jaké měla Martyho nechtěná návštěva v minulosti pro přítomnost pětaosmdesátého roku, zahalenou. Neprozradím ani to, jak je možné, že na konci filmu Doktůrek, zastřelený teroristy, kterým uzmul plutonium, oplývá ničím nerušeným zdravím ...

Hezkou zábavu !

P.S. aneb abyste si nemysleli, že je to bez kazů :

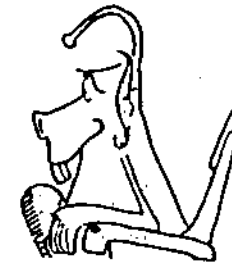
Hlavním nedostatkem filmu spatřuji fakt, že Marty v minulosti nechal videokameru. Pokud zamýšleli tvůrci vtisknout výdobytku nejmodernější elektroniky stejný osud jako písničce Martyho z plesu potápěčů /již zmíněný hit Chucka Berryho/, pak na to ovšem neudělali nejmenší narážku. Stejně tak se ani nejzběžnějším pohledem kamery nezmínili o tom, že by si Marty kameru před odchodem z roku 1955 do auta nastěhoval ...

Doktůrkovo auto jezdilo na plutonium. Budiž. Když v něm nebylo, nemohl s ním pasažér lámat časové bariéry. Jelikož nebyl zřejmý žádný jiný pohon automobilu, spotřebovala se určitá část tohoto radioaktivního paliva i na obyčejné popojíždění a na rozjezd před časovým skokem. Jestli si vzpomínáte, vozidlo v minulosti musel Marty zanechat u cesty, neboť došla "šťáva". Už ho nenastartoval. Pak najednou v okamžiku nejnutnějším motor naskočil a dokonce vyvinul rychlost 88 mil v hodině. A v přítomnosti pak opět nevratně zhasl. Déle nekomentuji ...

Marty se vrátil do roku 1985 v tu samou noc. Po vysvětlení všech událostí Doktůrkem odešel domů a usnul. Ráno se probudil a zjistil, že se okolí díky jeho návštěvě poněkud změnilo. Odešel do garáže podívat se na nový vyseněný černý pick-up, s nímž měl odjet s Jennifer k jezeru a k němuž mu slavnostně předal klíčky úslužný Biff. Před garáží potkal Jennifer : "Marty, neviděla jsem tě nejméně týden," prohlásila. ???? Věřím Ondřeji Neffovi, že si v překladu této věty nic nepřidal. Pak mě to ale připadá velmi divné. Vždyť s dívkou mluvil předcházející den odpoledne. Jedině, že by nová časová větev způsobila oběma mladým lidem týdenní odloučení ...

Standa Čermák

VAROVNÉ ZNAMENÍ

Originální název : Warning Sign
Země vzniku : USA, 1985
Kamera : Dean Cundey
Scénář : Hal Barwood
Hudba : Craig Safan
Speciální efekty : Alan Splet
Režie : Hal Barwood
Hrají : Sam Waterston, Kathleen Quinlan, Yaphett Kotto, Jeffrey de Munn a jiní

Poznámka autora : Film "Varovné znamení" patřil do 15.11.87 k těm, které přímo horoucně toužím vidět. Když se mi v ten den dostala do rukou kazeta s velmi kvalitní kopií tohoto snímku, nemohla mě od shlédnutí odradit ani skutečnost, že anglická verze nebyla přemluvena českým překladem. Pokud tedy se následující chabě /pokusím se být stručný/ odlišoval od režisérem Barwoodem natočeného děje, považujte můj výtvor za pokus o vlastní tvorbu /byť pokus způsobený neznalostí angličtiny/ ...

"To, co ukazujeme ve svém filmu, se může stát právě dnes v jakékoliv laboratoři, zabývající se výzkumem genů či genovou manipulací; pokud se to ovšem již nestalo ...," říká o svém režijním debutu Hal Barwood.

Krásný sluneční den.
Ptáci zpívají, úroda kvapem dozrává, zemědělci se připravují na sklizeň /práškovací letadlo výdatně pomáhá/, vzduchem létá ohromné množství pylových částeček - prostě léto vstupuje do vrcholné fáze své letošní existence.
I vně objektu firmy BioTek Agronomics lze všechny projevy pravého léta zaregistrovat. Avšak uvnitř ... Žádný z pracovníků uvnitř budovy nepozná, zda venku je jaro či zima, léto nebo podzim. Stálá teplota, vzduchotechnikou výdatně očerstvovaný vzduch, sterilní prostředí, umělé osvětlení.
V laboratořích oddělení dr. Nielsena vládne skoro slavnostní atmosféra. V obvyklém duchu pečlivosti a při nutném klidu zde totiž probíhají závěrečné experimenty a měření jistého úkolu.
Jeden ze členů týmu právě ukládá do měřicího boxu další vzorák. Nevědomky si přilepí na rukáv levé ruky kousek samolepky - její dobrá polovina visí z rukávu dolů. Při dalších manipulacích se pracovník dotkne samolepkou jedné ampulky a ta se umělohmotnou zátkou lepu zachytí. Laborant nic necítí, neboť je oblečen do poměrně bytelného ochranného obleku, opatřeného přilbou spojenou s dýchacím přístrojem. Pracovník přenáší vzorky do sousední laboratoře. Ampulka se chvěje do rytmu jeho toporné

chůze, způsobené mohutností ochranné gumové obuvi. Spojení zátky s lepem samolepky je nepevné - ampulka se odtrhává a padá na úzkostlivě čistou podlahu. Nerozbíjí se. Není totiž zřejmě skleněná, ale polyetylénová nebo polystyrénová. Nikdo z dalších pracovníků laboratoře si pádu ampulky se žlutým roztokem dokončovaného preparátu nevšiml.

Přes neječnoduchý systém hygienických smyček vchází do laboratoří dr. Nielsena čoktorSchmid s fotoaparátem Polaroid. Chce udělat historický snímek celého týmu u příležitosti dokončení vývoje zadané látky.

Schmid shromáždí zúčastněné na vývoji do jednoho chumlu. Jak se vyzvaní řadí do co nejvíce vyhovující polohy, odkopne někdo z nich - opět nevědomky - pod nohy dr. Schmida nešťastnou náhodou upuštěnou ampulku.

Doktor Schmid ji rozšlápne ... materiál ampulky vydržel pád, ale tína asi tak osmdesáti kilogramů je nad pevnost v tlaku umělohmotné zkumavky ...

"Odklopte si přilby, vaše obličeje nejsou za skly vidět," chce na fotografovaných Schmid. Odklopené přilby umožní zachytit na barevnou fotku sedm usměvavých tváří ...

Vydařené momentka není jediný důsledek odkrytí přileb. Zato je zanedbatelný. Porušení bezpečnostních předpisů totiž způsobí přímou kontaminaci látkou, kterou obsahovala rozbitá ampule. Nic více. Bohužel také nic méně ...

Skončila pracovní doba. Pracovníci z různých částí firemní budovy /ze skleníku, kde se zkušebně pěstuje kukuřice, z biologických laboratoří apod./ se scházejí v umývárně a šatnách : dr. Schmid, mladý Paul i blondýnka Carrie a mnoho jiných. Rozšlápnuté ampulky si stále ještě nikdo nevšiml.

Šerif Cal Morse parkuje se svým služebním vozem uprostřed voňavých polí. Pohodlně usazen studuje došlé materiály. Bzučák oznámí hovor. Zvedne sluchátko.

Volá Joannie, jeho žena. Je zaměstnána u firmy BioTek Agronomics jako bezpečnostní činitel provozu. Jejím pracovištěm je místnost s mnoha obrazovkami, na které po budově rozmístěné kamery přenášejí obrazové informace o dění v ústavu, s počítačem, jenž řídí a kontroluje bezpečný chod zařízení.

Rozhovor naplňuje humor a spokojenost a jen dotvrzuje upřímnost a intenzitu vztahu, jaký mezi Joannie a Calem panuje.

Na monitoru počítače se náhle objeví nápis, třikrát zopakovaný :

"Biohazard ! Biohazard ! Biohazard !"

Joannie okamžitě hovor s Calem přeruší. Stalo se jí za dlouhá léta služby v bezpečnostní složce ústavu poprvé, že by signalizační zařízení hlásilo biologický poplach. Zpočátku zachovává Joannie klid, neboť si s předpokladem omylu poplašný signál ověřuje. Ovšem jen si potvrdí jeho správnost ...

Cal zaregistruje v manželčině hlasu nepokoj. Snažila se ho skrývat - a to v Calovi vyvolává pocit nebezpečí. Všeho nechá a rozjede se k budově, kde Joannie pracuje.

V objektu firmy BioTek Agronomics /BTA/ zatím Joannie Morseová vyhlašuje biologický poplach ! Podle instrukcí vyjme z trezoru zapečetěnou obálku a rozlomí pečeť. Uvnitř obálky nalezne složku pokynů pro daný stupeň poplachu. Je zde i kod, kterým lze neprodyšně uzavřít ústav a oddělit ho tak od okolního světa, aby se zabránilo úniku jedovatých či jinak nebezpečných látek.

Joannie provede dané úkony.
Paul a Carrie se už dávno převlékli, nyní kráčejí ke skleněným dveřím hlavního vchodu. Najednou vypadnou ze stropu přede dveřmi oranžovo-černé igelitové pásy oznamující, že za několik sekund se vysunou ocelové dveře a východ uzavřou. Carrie je už u dveří, stačí tedy ještě vyběhnout ven, Paul se však díky asi desetimetrové ztrátě nestačí pod "oponou" protáhnout. Carrie je první, jediná a poslední, kdo opustil budovu BTA. Všichni ostatní zůstávají vevnitř. A s nimi rozptýlená látka zatím neznámých účinků ...

Uzavírají se přechody mezi jednotlivými zónami budovy : biologicky aktivní, přechodovou, administrativní. Vytvoří se tak tři od sebe oddělené zóny, v každé z nich uvízne různě početně zastoupená skupina lidí.
Ta, která se ve chvíli vyhlášení biologického poplachu nacházela v administrativní části, je nejpočetnější - do dalšího děje však nezasáhla, a proto jí budeme věnovat minimální pozornost.
O něco méně lidí zůstalo v těch částech objektu, které sice spadají do kontrolovaného pásma, ale neprobíhají v nich biologicky aktivní experimenty - asi 15 až 20 osob. Je zde i dr. Schmid. Také Paul.
Nejmenší skupina je v laboratořích. Nalézá se zde osm lidí, v čele s vedoucím laboratoří, doktorem Nielsenem.
A pak je chvilitř budovy BTA Joannie Morseová, uzavřená v místnosti bezpečnostního oddělení, spadajícího do přechodové oblasti budovy. Spojení s vnějším světem udržuje vysílačkou...

Úplně nejvíc lidí je před hlavním vchodem do BTA. Shromáždili se zde rodinní příslušníci pracovníků BTA, je zde stále Carrie, už přijel i Cal Morse. A také před chvílí dorazila skupina nákladních kamionů, čistě bílých, jen s malými nápisy USACT. Na první pohled je zřejmé začlenění této skupiny do armády. Velí major Connelly, čtyřicet jsou nejen ozbrojení a oblečení do polních uniforem, ale zacházejí s přidělenou technikou očividně velice natrénovaně. Rozvinují polní biologická pracoviště, zapojují systém nouzových elektrických agregátů, napojují velitelský kamion na výstupy ve zdi budovy BTA. Tento kamion má podobné interiérové zařízení jako Joannie Morseová ve své pracovně, a tak může major Connelly na obrazovkách sledovat, co se děje v izolovaných prostorách.
Cal Morse se z titulu své funkce vetře do kamionu, kde doufá sehnat bližší informace. Ale major Connelly a obsluha zařízení jsou odkázáni také jen na první informace z obrazovek a na kusé zprávy od Joannie, která nevidí o nic víc než oni...

V krátkých záběrech do zamořených laboratoří vidíme osm postav v ochranných oblecích, jak se snaží desinfekčními roztoky odmořit prostředí. Jako prostředek, kterým lze zamoření zjistit, jim slouží UV-lampa, jejíž nemodrálé světlo bezpečně odhaluje zákeřné mikroby jako světélkující body.
Marná je však jejich snaha. Všichni jsou již nakažení. Nepomůže ani vstřikování séra, které prosadí dr. Nielsen ...

Za několik okamžiků sledují na obrazovkách Joannie v budově a lidé kolem Connellyho v kamionu, jak na podlaze laboratoře leží osm nehybných těl. Nepochybně mrtvých ...

Mezitím se dr. Schmid s Paulem snaží přijít na příčinu poplachu. Vědec vůbec nepřipouští havárii, spíše jde podle něj o plánou záležitost. Do not mu zahreje zjištění závady na odsávaním potrubí vzduchu. Když poruchu s Paulem odstraní, počne prostřednictvím kamery na Joannie dorážet, aby zrušila izolaci, otevřela dveře a pustila všechny ven ...

Joannie samozřejmě odmítne, neboť se mohla na vlastní oči přesvědčit, že poplach planý nebyl. A stále není. Závada na vzduchotechnickém zařízení by nezabila osm lidí. V budově jsou skutečně rozptýleny nějaké nebezpečné látky ...

Major Connelly jedná. Dá příkaz, aby byla probourána zeď budovy a aby se dovnitř vydala pětičlenná výprava s videokamerou a s pokyny zjistit a zachránit, co se dá ...

Nezahálí ani Cal Morse. Vidí, že s majorem není /z hlediska menšela ohrožené Joannie/ rozumná řeč, je si zároveň vědom, že přemlouváním Joannie ze stavu vážného ohrožení života nedostane. Vydá se proto za dr. Fairchildem, šťastlivcem, který měl v osudné chvíli volno po směně.
Po chvíli přemlouvání, v níž Fairchild nechce za stávající situace ani slyšet o cestě do BTA, se Cal vytasí s nejsilnějším argumentem :
"Je tam moje žena, doktore !"
Ať už Fairchild pochopil Calova slova jako výhružku či přátelskou výzvu, výsledek je jen jeden. Svítá, když Morse s Fairchildem přijíždějí k sídlu BTA ...

Doktor Fairchild je jedním z mála lidí /jestli ne jediný/, který může zvně podat zasvěcené informace o vnitřním uspořádání ústavu. Mohla by možná i Carrie, ale ta je teď v karanténě, protože byla v okamžiku biologické kontaminace uvnitř budovy. Proto nyní sedí Fairchild vedle Connellyho a radí vysílačkou vyslané skupině, kudy se dostanou do laboratoře, kde leží osm mrtvých lidí ...

Čísi ruce otvírají rozvodnou skříň elektřiny pro biologicky aktivní část ústavu. Velká sekera dopadne na jističe. Zhasnou světla, přeruší se přívod energie do kamer televizního okruhu, tím pádem pohasnou obrazovky u Joannie i Connellyho. Automaticky se "rozhoří" nouzové osvětlení ...

Joannie stále trvá na rozhodnutí neotevřít. Skupiny, stále vedené dr. Schmidem, se zmocňuje agresivita. Její členové se shromáždí před dveřmi do místnosti bezpečnostního oddělení a požadují vpuštění a vydání otevíracího kódu. Joannie ví, že dveře dlouho nevydrží náporu dopadající sekery, a proto papír s kódem spálí ...

Pět mužů v ochranných oblecích se ocitne v dlouhé spojovací chodbě, nyní jen spoře osvětlené. Najednou se na jejím druhém konci objeví postava v bílém, nadšeně mávající a volající.
Muž s kamerou natransfokuje na obličej. V potrhaných rysech doplněných červenými boláky pozná obrazovku sledující Fairchild doktora Nielsena /vypravená skupina je naštěstí na vnitřních zdrojích budovy energeticky nezávislá/.
Fairchild sdělí svůj poznatek okolí.
"On žije !" - nadšení major Connelly těžko skrývá. Jako kdyby z něj rázem spadla hrůza z následků havárie. Nic se vlastně ne-

stalo. Jsou naživu !
Fairchild ví více o výzkumech BTA. Proto optimismus majora nesdílí.
"Pozor na něj ! Nesmí vám utéci !" varuje vysílačkou ...

Joannie je odhodlána se bránit. Sedí na stole proti dveřím s namířenou pistolí. Třísky lítají na všechny strany.
A již jsou v místnosti první dobyvatelé. S nimi i dr. Schmid, jenž však nestačí zastavit příval těch ,kteří chtějí ted dovnitř, aby za chvíli mohli ven.
Joannie nevystřelí.
Několik mladíků v čele s Paulem ji hrubě srazí na desku stolu a mučením bezmocnou a vyděšenou ženu donutí vydat jim kód. Joannie řekne několik čísel. Paul je vyťuká. Počítač vytiskne na obrazovku : nesprávný kód. Bezpečnostní systém sám od sebe změnil kód znovuotevření ocelových dveří. Všichni se stanou stejně bezbrannými, jako bylanedávno Joannie, jako byl v paralele s ní doktor Schmid bezmocný proti řádění mladých fanatiků ...

Dr. Nielsen se blíží. Zdá se, že hovoří rozumně. Ale je to opravdu jen zdání. Z tmavých zákoutí chodby, kterých je tu díky vzduchotechnice dost a dost, vylézají nemotorně se pohybující bytosti.
Není jich více jak osm.
Jsou to sice lidé, ale lidé nakažení vyvíjeným virem. Jejich organismus vypadal před chvílí mrtvě - to probíhala jakási biologická mutace; pak se probral jako velice agresivní, toužící po krvi. Pět mužů nemá šanci.
Videokamera upadne na zem a nadále snímá jen ztichlou chodbu ...

Všichni ve velitelském kamionu pochopí. Connelly i Morse. Fairchildovi se jen potvrdilo podezření.
Další postup je jasný : Connelly nechá zazdít probouranou zeď a tím dá najevo, že vnitřek budovy je definitivně a s konečnou platností oddělen od vnějšího světa ...

Joannie se skupinou dr. Schmida je v přednáškovém sále. Jeden za druhým upadají do stavu podobného smrti. Jen doktor Schmid, ač - díky bolákům evidentně - nakažen, se drží při vědomí.
A Joannie. Ta bez jakýchkoliv potíží ...

Fairchild odchází. Cal Morse je zoufalý a snaží se Connellyho přesvědčit, aby dal pokyn k záchraně všech žijících osob v ústavu. Marně.
Cal nasedne do auta a jede za Fairchildem, svou jedinou nadějí. Jedinou nadějí jeho ženy Joannie. Jedinou nadějí všech ...

První se probere Paul. Prudce zaútočí na Joannie. Naštěstí se ženě podaří, vlečíc za sebou dr. Schmida, uprchnout ze sálu do útrob budovy. Nalezne skříňku s vysílačkami a spojí se s Calem ...

Šerif Morse, odhodlaný pro záchranu manželky podstoupit jakékoliv riziko, dojede dr. Fairchilda na dlouhé rovné silnici, poměrně daleko od ústavu BTA.
Fairchild začne Joannie pomocí vysílačky radit, co má dělat, co má kde hledat, kde se může schovat .....

Opustím teď definitivně husté řádkování, charakterizující u viděných filmů dostatečně podrobný děj, a přistoupím na řídké, neboť popis dalších událostí bude - nyní již opravdu - jen velice stručný.

Cal a Fairchild se v ochranných oblecích vydají do BTA zachránit Joannie a všechny ostatní, co ještě bude možné zachránit. Do budovy se dostanou větrací šachtou ve skleníku. Connelly dá po neúspěšném pokusu zabránit vstupu oběma mužům do BTA otvor šachty zavařit.

Odvážlivci se utkají nejen s pomatenými a agresivními mutanty /nazývejme je tak pro usnadnění názvosloví/, ale i se samotným zdrojem nákazy. Při rvačkách mutanty si Fairchild natrhne oblek. Nákaze se tudíž nevyhne. Ještě před tím potkají Joannie, která utíká již i před dr. Schmidem. Naštěstí pro nenakažené, lze mutanta zneškodnit dostupnými prostředky - jednou ranou z pistole, ohněm apod.

Nákaza u Fairchilda postupuje stejně rychle jako u ostatních. Doktor se snaží zjistit, proč Joannie nákaze odolala, ale poslední úkony ověřovacího experimentu musí podle pokynů svázaného, rozumově však zatím nepodléhajícího, Fairchilda provést Cal a Joannie. Zjistí, že Joannie je proti umělým virům od přírody imunní.

Fairchild upadá do bezvědomí. Těsně před ztrátou vědomí vypíše na monitor počítače recept na sérum. Cal s Joannie ho připraví a doktorovi vpíchnou. Fairchild se uzdraví.

Bez ochranného obleku se pohybuje nyní už i Cal ...

Trojice zachránců připraví pseudočený účinný desinfekční roztok a Joannie se vydá nalít ho do automatického odmořovacího zařízení s rozvodem do všech prostor ústavu. Cal a Fairchild uspávají narkotizační pistolí všechny agresivní mutanty. Doktor Nielsen spáchá sebevraždu /uvědomoval si svůj podíl na výzkumu tak nebezpečné látky ?/.

Mezitím se vzbouří lidé před ústavem. Zlomí odpor jednotky USACT a chtějí se dostat přes ocelové dveře. Než se jim to podaří, otevřou Cal i Fairchild dveře zevnitř /odkud vzali kód, nevím; možná, že systém zareagoval na odmoření a odblokoval bývalý kód/ ...

Happy-end pro většinu zainteresovaných. Jsou ovšem i smut-

ní : především Carrie a Paulův otec, protože Paula srazila k zemi kulka, aby zlikvidovala nebezpečné monstrum ...

Fairchild si podá ruku s Connellym ...

Přestože mi je nejasných několik věcí /proč se nenakazil Cal Morse ?; jakou roli sehrály ve filmu kontaktní čočky doktora Schmida ? - ani jsem se o nich raději nezmiňoval; proč neznal Nielsen stejné účinné sérum jako Fairchild ?/, film se mi moc líbil. Je napínavý až do konce, nejméně do své poloviny si děj udržel tajemství, naštěstí je v něm potlačena i vlna krve a násilí - objevuje se jen v míře, nutné ke zpracování daného námětu.

V poslední době je velmi moderní točit filmy o následcích případného jaderného střetu. Film "Varovné znamení" doplňuje tuto řadu snímků o varování před vývojem chemických a biologických zbraní, které stejně krutě mohou ovlivnit život na Zemi jako zbraně jaderné.

Poznámka, co mě dodatečně napadla : jestli se ony ty vyvinuté viry nedostávaly do těla oční sítnicí; pak by totiž bylo vysvětleno, proč dr. Schmid tak dlouho odolával nákaze - nosil kontaktní čočky ...

Standa Čermák

OBSAH

Zpátky do budoucnosti /il. na obálce Vláďa Widtman/ 1
Návrat do budoucnosti /Nikoliv obsah/.. /Alex Hlinka/ 2
Zpátky do budoucnosti /Standa Čermák/ 3
Varovné znamení /Standa Čermák/ 13
Obsah 19

SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-reportážní magazín pro problematiku SF. Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. Přetisk povolen pouze se souhlasem redakce a s udáním pramenů. Číslo bylo dáno do tisku 15.8.1988. Vyšlo v létě 1988. Náklad 11 výtisků. ZDARMA!

© RSR 1988

POŠTA ERTARU

POST OF ERTAR